

Dat helpt. De wind gierde kort te voren met gillend fluiten door de opening en deed moeder en kinderen huiverend beven. Thans echter zijn de grootste openingen dichtgestopt en is het tochten verminderd.

Rust echter kan ze zich nog niet gunnen. Jaap bibbert klappertandend van de koude, door het kille, natte goed veroorzaakt. In een ommezien heeft ze hem geheel ontkleed en onder de dekens in Piets bed gestopt. Wel huilen de vier kinderen als om strijd, maar moeder weet, dat ze warm en veilig liggen. Eén deken heeft ze van 't bed genomen. In allerijl ontdoet ze Piet van de zware, lompe laarzen, waaruit een plasje water op den zolder geloopen is. De bovenste helft van zijn lichaam is zoo goed als droog. Toch ontkleedt ze hem geheel en rolt ze hem warm in de dikke, ruige wol, die nauw en koesterend hem omvat. Zorgvuldig schuift ze het bundeltje onder zijn hoofd en luistert in gespannen verwachting en met kloppend hart naar zijn ademhalen. Met het oor bijna aan zijn mond, hoort ze toe — de oogen wijd open, als om door de duisternis heen te boren. Goddank, rustig en kalm haalt hij adem, wel zwaar, maar toch regelmatig, met diepe, zuchtende halen. Ze begrijpt, dat het gevaar voorbij is. Het eenige middel, dat ze kent om hem weer te doen bijkomen, is hem stil laten liggen.

Bijna bewegingloos ligt ze op de knieën bij het lichaam van den bewusteloozen knaap. De Februari koude, de kille nachtlucht doet haar huiveren, ze voelt het niet. Blootsvoets, daar ze om hare kleeding niet nat te maken de kousen nog niet aangetrokken en haar rokken tot aan de knieën opgehouden heeft, ligt ze op den kouden vloer, waar het water, dat uit de kleeren harer kinderen droop, kille plasjes heeft gevormd. Ze denkt er niet aan zich verder te kleeden. De kleinen huilen tot ze van vermoeidheid niet meer kunnen — niets doet haar van houding veranderen. Allen en alles vergetend, buiten haren lieven, goeden jongen, denkt ze alleen aan hem, heeft ze alleen voor hem oog en oor.

Haar geduld wordt beloond. Een diepe zucht breekt tusschen Piets lippen door. Een zacht gemurmel, als wilde hij spreken, laat hij hooren. Snel buigt ze zich over hem heen en drukt haar nat beschreid gelaat nu tegen het voorhoofd, dan op de wangen van den jongen. Zoete, lieve woordjes fluistert ze hem in het oor, haar kussen branden hem op de lippen, op de oogen, op de wangen. Met de hand strijkt ze teer en liefkozend over zijn gelaat, dat zacht warm is geworden.

Daar komt beweging in het roerlooze lijf en met zware, vermoeide stem mompelt hij: „Moeder! Jaap! Help!”

„Wees maar stil, lieveling! Beste, beste, jongen! Je bent bij moeder. Jaap is in 't bed. Wees maar stil. Je bent gered.

In Piets hoofd gaat heel wat om. Met moeite slechts herinnert hij zich het gebeurde — tot eindelijk alle angst en vrees van dien nacht hem weer voor den geest komt — en half opspringend, slaat hij de armen om zijn moeders hals en kust en streelt haar snikkend.

(Wordt vervolgd).